

Arrest

nr. 262 818 van 21 oktober 2021
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. VAN DE VELDE
Wijngaardlaan 39
2900 SCHOTEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en
Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 11 juni 2021 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 19 april 2021 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard en houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13).

Gezien titel 1*bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 augustus 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 september 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat G. VAN DE VELDE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat Ö. SOZEN, die *loco* advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 15 april 2020 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9*bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 5 oktober 2020 neemt de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Eveneens neemt de gemachtigde ten aanzien van beide verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen voormelde beslissingen dienen de verzoekende partijen een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. nr. 249 003 van 12 februari 2021 vernietigt de Raad de beslissingen vermeld in punt 1.2.

1.4. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. opnieuw onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 15.04.2020 werd ingediend door :

(...)

en als wettelijke vertegenwoordigers van hun 2 minderjarige kinderen, (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheid zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen beweren sinds 2014 in België te verblijven. Ter staving van deze bewering leggen ze een bewijs van bekendheid “Bond Zonder Naam”, een attest ACW dat mevrouw S.B. (...) sinds 13/10/2014 is ingeschreven bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie en de geboorteakte van hun zoon S.I. (...) voor. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit onmogelijk aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid. Mevrouw B.S. (...) werd op 23.01.2017 in het bezit gesteld van een bevel het grondgebied te verlaten haar betekend op 23.01.2017. Op 06.02.2018 werd haar een bevel met inreisverbod van 3 jaar betekend, mevrouw had de sociale wetgeving overtreden (zwartwerk). Het principe wordt gehanteerd dat betrokkenen in eerste instantie de verplichting hadden om zelf gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten. Betrokkenen dienden alles in het werk te stellen om aan hun wettelijke verplichting om het land te verlaten te voldoen en bijgevolg diende zij in de eerste plaats zelf alle stappen te ondernemen om rechtstreeks of via een derde land naar hun herkomstland terug te keren. De bewering dat zij alhier langdurig zouden verblijven kan dus onmogelijk aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Betrokkenen halen verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel hun gezinsleven als hun privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkenen geen verwantschap met andere familieleden niet aantoon. Ook voor wat betreft hun netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen , betrokkenen staven dit met een bewijs van bekendheid “Bond Zonder Naam”, een attest ACW dat mevrouw S.B. (...) sinds 13/10/2014 is ingeschreven bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie toch dit is onvoldoende om aan te tonen dat hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet

noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins- en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: "De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen." Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).

Betrokkenen volharden echter in hun mening dat een terugkeer zou betekenen dat de verplichting voor de minderjarige kinderen om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen. Doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de verschillende taal en ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school.

Kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hoewel S.R. (...) niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van S.R. (...) steeds plaats vond in illegaal verblijf, S.I. (...) is nog niet schoolplichtig. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Verder beweren betrokkenen ook dat ze noch de bestaansmiddelen of huisvesting hebben om te overleven gedurende de tijd die nodig is om hun aanvraag in het land van herkomst in te dienen. Doch ook dit element kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Betrokkenen leggen geen bewijs voor die deze bewering ondersteunt. Bovendien lijkt het erg onwaarschijnlijk dat betrokkenen geen familie, vrienden of kennissen meer zouden hebben in het land van herkomst waar zij voor korte tijd zou kunnen verblijven in afwachting van een beslissing in het kader van hun aanvraag tot regularisatie en die hun financieel zouden kunnen ondersteunen tot de duur van hun aanvraag in het land van herkomst.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde en over een blanco strafblad beschikken, dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving. Betrokkenen verklaren ook tewerkgesteld te kunnen worden. Mevrouw legt een werkbefoorte voor van F&B Star Cleaning. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoont waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.

De elementen van lang verblijf en integratie (met name het feit dat zij al sinds 2014 in België zouden verblijven, dat zij hier een breed netwerk opgebouwd zouden hebben. Dat betrokkenen alhier steeds actief hebben deelgenomen aan het gemeenschapsleven en de kinderen in België naar school gaan, mevrouw sinds 2014 ook bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie is. Zij Nederlandse taallessen zou gevolgd hebben, ze ook deelnam aan heel wat activiteiten zoals naailessen, opvoedingsondersteuning en culturele uitstappen. Ook de kinderen zouden deel hebben genomen aan groepsactiviteiten bij het CAW, mevrouw zou werkbereid, ze een ruime vrienden- en kennissenkring hebben opgebouwd), kunnen niet als buitengewone omstandigheid aanvaard worden, aangezien deze behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Tot slot en nogmaals; indien betrokkene een verblijfsvergunning wenst te verkrijgen omdat zij alhier wenst te werken dient zij hiertoe de nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen."

1.5. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde ten aanzien van de eerste verzoekende partij een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“De heer

(...)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene in niet in het bezit van een geldig visum.”*

1.6. Op 19 april 2021 neemt de gemachtigde ten aanzien van de tweede verzoekende partij en de kinderen van de verzoekende partijen een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de derde bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“mevrouw,

(...)

De 2 minderjarige kinderen, S.I. (...), (...) en S.R. (...), (...), dienen betrokkene te vergezellen.

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

- o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: Betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.”*

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van de verzoekende partijen te leggen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. Betreffende de eerste bestreden beslissing

3.1.1. In een enig middel voeren de verzoekende partijen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 3 (lees: 29) juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 22bis van de Grondwet alsook van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel.

De verzoekende partijen lichten hun enig middel toe als volgt:

“De aangehaalde wetsbepalingen leggen de verplichting tot formele en materiële motivering die op de tegenpartij rust, vast, net als de plicht om zich niet schuldig te maken aan onzorgvuldigheid, onredelijkheid;

De minister heeft de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenbevinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak. Bij de vaststelling en de waardering van de feiten, waarop hij het besluit steunt, moet de nodige zorgvuldigheid betracht worden.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenbevinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen om de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand, geloofwaardig maken.

De beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken, sectie art 9bis dd. 19/04/2021, waartegen onderhavig beroep is gemotiveerd als volgt: " De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheden waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats van oponthoud in het buitenland "

En nog

" betrokkenen beweren dat zij zich in buitengewone omstandigheden zouden bevinden omdat zij alhier een langdurig verblijf in België zouden hebben. Hieromtrent dienen wij te stellen dat dit geenszins aanvaard kan worden als een buitengewone omstandigheid... omdat betrokkenen zelf verantwoordelijk zijn voor deze situatie "

Betrokkenen halen verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van art 8 EVRM aangezien zowel hun gezinsleven als hun privéleven in België zou gelegen zijn.

Hieromtrent merken we op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst "

Bij het maken van deze belangenafweging werd echter door de gemachtigde geen rekening gehouden met al de elementen die in het dossier aangebracht werden door verzoekers.

Betrokkenen hebben echter niet alleen aangehaald dat het jongste kind hier in België werd geboren, doch ook dat het oudste kind, geboren in het jaar 2013, naar België kwam toen het slechts 1 jaar oud was; dat het hier naar school gaat en dat het kind geen Arabisch spreekt noch schrijft , noch enig andere taal van het land van herkomst.

Ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst, heeft een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg, met alle nadelige gevolgen van dien.

Verzoekers verwijzen naar de wet van 22/12/2008 tot wijziging van art. 22bis van de Grondwet waarbij een aantal belangrijke kinderrechten (vanuit het IVRK) werden verankerd in de Nationale Wet.

- 1° Elk kind heeft het recht om zijn mening te uiten — hoorrecht*
- 2° Ieder kind heeft recht op maatregelen en diensten die zijn ontwikkeling bevorderen*
- 3° Het belang van het kind is de eerste overweging bij elke beslissing die het kind aangaat*

Elke beslissing ivm een minderjarige moet uitdrukkelijk de motivatie inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het IVRK en art. 22 bis van de Grondwet; mn. dat ze werd getoetst aan het hoger belang van het kind.

Het is dus niet aan verzoekers om al bij hun verzoek op basis van art. 9bis Wet 15/12/1980, aan te tonen op welke wijze de Overheid, in casu de gemachtigde van de Minister, het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren.

Verzoekers kunnen immers niet vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de gemachtigde.

Deze positieve verplichting, om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen, ligt bij de Overheid, de gemachtigde van de Staatssecretaris telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen.

Dat art. 3,6,12 en 28 IVRK al directe werking hadden in onze rechtsorde en nu ook bekrachtigd werden door art. 22bis van de Grondwet.

Art. 3 IVRK stelt dat bij alle maatregelen betreffende kinderen, ongeacht of deze worden genomen door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door openbare of particuliere instellingen, voor maatschappelijk welzijn of door gerechtelijke instanties, bestuurlijke autoriteiten of wetgevende lichamen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

Art. 6 van het Verdrag voegt hieraan toe dat de staten die partij zijn, in de ruimst mogelijke zin de mogelijkheden van het kind moeten waarborgen.

Art. 12 stelt dat het kind in de gelegenheid moet worden gesteld om gehoord te worden in iedere gerechtelijke en bestuurlijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger of daarvoor geschikte instelling, op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht.

Artikel 28 stelt dat het recht op onderwijs wordt erkend door de staten die partij zijn bij het Verdrag en dat zij zich ertoe verbinden om onderwijs voor elk kind toegankelijk te maken ...

Tevens werd duidelijk gesteld ivm. de kinderen

- het jongste kind werd hier geboren

- het oudste kind kwam naar België toen het 1 jaar oud was

" dat het oudste kind in België school loopt; dat het de Arabische taal niet beheerst; dat de kinderen met Marokko geen enkele binding hebben en het voor hem zeer traumatisch is, moesten zij gedwongen dienen terug te keren "

Dit alles maakt dat voor de kinderen en inzonderheid voor het oudste kind, een terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk is; zo niet onmogelijk is.

Ten onrechte wordt de situatie : lees het Hoger Belang van de kinderen door de Staatssecretaris in de beslissing dd. 19/04/2021 niet aanzien als een buitengewone omstandigheid, met de motivatie ;

" Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van SETTI Rayan steeds plaats vond in illegaal verblijf. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf "

Uit deze redenering volgt dat de Staatssecretaris wel aanneemt dat er degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van het kind (dixit " betrokkene zelf verantwoordelijk is voor de situatie ") doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn voor deze situatie.

Deze redenering is zeer onzorgvuldig en druist in tegen alle redelijkheid. Men kan moeilijk aannemen dat een Overheid, die de bepalingen van het IVRK integreerde in de Grondwet (art 22bis) het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat " het de ouders zijn, die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade ; mn . door zich niet te voegen naar de Belgische Vreemdelingenwetgeving.

Dat er bijgevolg in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind ; wat indruist tegen art 22bis van de Grondwet.

De andere overwegingen van de Staatssecretaris, mn. dat het kind alhier naar school gaat kan niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden, zijn niet ter zake dienend .

Bij de beoordeling van de door verzoekers in het verzoekschrift tot humanitaire regularisatie op basis van art. 9bis, ingeroepen bijzondere omstandigheden, moeten deze omstandigheden beoordeeld worden zoals zij zich voordoen. Of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, kan hic en nunc, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld worden, zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de Overheid om hierop haar beslissing te stoeien.

De beslissing van de Staatssecretaris dd. 19/04/2021 is verder gemotiveerd als volgt :

" Betrokkenen halen ook aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko, een schending zou inhouden van art. 8 EVRM.

De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel dat een eventuele tijdelijke scheiding wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich mee brengt "

Het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst; mn de strikte naleving van de immigratiewetgeving.

Deze afweging, werd door de gemachtigde van de staatssecretaris niet gemaakt; hij heeft dan ook niet gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom in casu de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten; mn. de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Nochtans gaat het hier over een kerngezin, bestaande uit ouders en 2 kinderen.

Het is dan ook onredelijk van de Staatssecretaris om te stellen dat verzoekers niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van art. 8 EVRM zouden vallen .

Uit bovenstaande redenering volgt dat de Staatssecretaris stelt dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst, slechts tijdelijk zal zijn, zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid.

Op dit punt is de bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig voorbereid.

Zeker, nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, is het voor verzoekers niet mogelijk om het oudste kind mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om het kind in België achter te laten teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren .

Art 3 IVRK en 8 EVRM worden geschonden .

De beslissing van de Staatssecretaris tot onontvankelijkheid van de aanvraag is onredelijk omdat het leed dat de kinderen, minstens het oudste kind erdoor aangedaan kan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de Staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de Staatssecretaris bij ontvankelijkheids - verklaring van de aanvraag nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak te gronde.

Verder hebben verzoekers aangehaald dat zij in België hun professionele leven kunnen uitbouwen.

Verzoeker kan tewerk gesteld worden als elektricien.

Verzoekster heeft een attest meegedeeld waaruit volgt dat ze kan tewerkgesteld worden in een schoonmaakbedrijf — de firma F&B Star Cleaning.

Daarbij volgt uit de beslissing dat verzoekster reeds gewerkt heeft. Hieruit volgt des te meer dat het zwaartepunt van de belangen van het gezins- privé en professioneel leven van verzoekster in België ligt. Het professioneel aspect werd door de Staatssecretaris niet mee opgenomen in de belangenafweging; zodat de beslissing minstens onzorgvuldig werd voorbereid in zoverre het dit aspect betreft.

Er zijn in casu voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden.

In de betreden beslissing werd er geen rekening gehouden met alle aspecten en aangehaalde elementen van de zaak.

De beslissing is dan ook onredelijk, minstens onzorgvuldig te nemen.

Het middel is gegrond.”

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de eerste bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op grond waarvan deze is genomen. In de eerste bestreden beslissing wordt immers, met verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, gemotiveerd dat de aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Hierna worden de verschillende elementen die de verzoekende partijen als buitengewone omstandigheid aanhalen, besproken.

De verzoekende partijen maken niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de eerste bestreden beslissing is genomen, op een zodanige manier dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals deze voortvloeit uit artikel 62 van de Vreemdelingenwet en uit artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, blijkt niet.

3.1.3. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (*cf.* RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Aangaande de vermeende schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitevinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt dus in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte nuttige stukken.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

3.1.4. De materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel worden onderzocht in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

3.1.5. Artikel 9bis, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die is vervat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van

deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België.

Als algemene regel geldt dus dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Luidens artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet kan in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, het hem wel worden toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. De mogelijkheid om in België een verblijfsmachtiging aan te vragen, als uitzonderingsbepaling, moet restrictief worden geïnterpreteerd. De "*buitengewone omstandigheden*" waarvan sprake strekken er niet toe te verantwoorden waarom de machtiging voor een verblijf van meer dan drie maanden wordt verleend, maar enkel om te verantwoorden waarom de aanvraag in België en niet in het buitenland wordt ingediend. Het zijn omstandigheden die een tijdelijke terugkeer van de vreemdeling naar zijn land van oorsprong, om er de noodzakelijke formaliteiten voor het indienen van een aanvraag tot machtiging tot verblijf te vervullen, onmogelijk of bijzonder moeilijk maken.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister *c.q.* staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor zijn verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Om de verwerende partij toe te laten te oordelen over het al dan niet voldaan zijn aan deze voorwaarde die inherent is aan artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, moet de aanvrager, zoals reeds gesteld, aantonen dat het voor hem bijzonder moeilijk is terug te keren naar zijn land van oorsprong of naar een land waar hij gemachtigd is te verblijven, om er zijn aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen.

Gelet op het feit dat ter zake geen wettelijke criteria zijn vooropgesteld, beschikt het bestuur over een ruime appreciatiebevoegdheid bij het beoordelen of elementen, die worden aangevoerd in een aanvraag, al dan niet buitengewone omstandigheden uitmaken in de zin van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Wanneer de Raad als annulatierechter een administratieve beslissing aan de wet toetst, treedt hij niet op als rechter in hoger beroep die, op aanvraag van de rechtzoekende, de ware toedracht van de feiten gaat beoordelen. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

3.1.6. De aanvraag om machtiging tot verblijf die de verzoekende partijen indienen, wordt onontvankelijk bevonden. De verwerende partij oordeelt dat de door de verzoekende partijen aangebrachte gegevens niet toelaten te besluiten dat zij hun aanvraag om tot een verblijf te worden gemachtigd niet kunnen indienen via de in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene reguliere procedure.

3.1.7. De verzoekende partijen wijzen op de motieven betreffende artikel 8 van het EVRM waarin wordt gesteld dat een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen in het land van herkomst en stellen dat bij het maken van deze belangenafweging door de verwerende partij geen rekening werd gehouden met alle elementen in het dossier door hen aangebracht, dat zij niet alleen hebben aangehaald dat het jongste kind hier in België werd geboren, doch ook dat het oudste kind, geboren in het jaar 2013, naar België kwam toen het slechts 1 jaar oud was, dat het hier naar school gaat en dat het kind geen Arabisch spreekt, noch schrijft, noch enig andere taal van het herkomstland, dat ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land

van herkomst, een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg heeft, met alle nadelige gevolgen van dien.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen geenszins kunnen gevolgd worden dat geen rekening werd gehouden met het oudste kind dat hier naar school gaat en geen Arabisch spreekt, noch schrijft, noch enig andere taal van het herkomstland en dat het indienen van de regularisatieaanvraag in het land van herkomst een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan tot gevolg heeft. Immers blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat deze ingeroepen omstandigheid niet wordt aanvaard als buitengewone omstandigheid waarom het onmogelijk of bijzonder moeilijk zou zijn voor de verzoekende partijen om een aanvraag in te dienen in het herkomstland daar de verzoekende partijen *“niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de verschillende taal en ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school. Kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hoewel S.R. (...) niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van S.R. (...) steeds plaats vond in illegaal verblijf, S.I. (...) is nog niet schoolplichtig. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”* Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij meent dat er geen sprake is van een onderbreking van de schoolloopbaan daar de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing voor de kinderen niet in het land van herkomst kan verkregen worden, waarbij betreffende het aangevoerde element dat de kinderen de Arabische taal niet spreken of schrijven wordt geoordeeld dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko en er mag van uitgegaan worden dat de verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht.

Door louter voor te houden dat ook een tijdelijke verwijdering van het grondgebied om de aanvraag tot regularisatie in te dienen bij de Belgische diplomatieke post in het land van herkomst een tijdelijke onderbreking van de schoolloopbaan als gevolg heeft, met alle nadelige gevolgen van dien, blijken zij het oneens te zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing in het land van herkomst niet verkregen kan worden, dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Ook ter gelegenheid van hun verzoekschrift tonen zij niet aan dat het oudste kind geen scholing kan verkrijgen in het land van herkomst en aldus aldaar niet de mogelijkheid zou hebben haar schoolloopbaan voort te zetten. Zij slagen er met hun betoog niet in om voornoemde motieven te weerleggen of te ontkrachten noch maken zij aannemelijk dat deze motivering foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk is.

Voor het overige tonen de verzoekende partij niet aan met welke andere elementen door hen aangebracht in de aanvraag de verwerende partij ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

3.1.8. De verzoekende partijen wijzen verder op artikel 22*bis* van de Grondwet en menen dat elke beslissing in verband met een minderjarige uitdrukkelijk de motivatie moet inhouden waaruit volgt dat ze werd genomen in overeenstemming met de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag en artikel 22*bis* van de Grondwet, met name dat werd getoetst aan het hoger belang van het kind. Zij betogen dat het niet aan hen is om bij hun verzoek op basis van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan te tonen op welke wijze de verwerende partij het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren, dat zij immers niet kunnen vooruitlopen op de beslissing die zal genomen worden door de verwerende partij en dat deze positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van de kinderen bij de verwerende partij ligt telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen. Zij wijzen erop dat de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag al directe werking hadden in onze rechtsorde en dat deze nu ook bekrachtigd werden door artikel 22*bis* van de Grondwet, waarna zij de inhoud van de voormelde bepalingen van het Kinderrechtenverdrag weergeven. Zij wijzen erop dat in verband met de kinderen duidelijk werd gesteld dat het jongste kind hier werd geboren, het oudste kind naar België kwam toen het 1 jaar oud was, dat het oudste kind in België school loopt, dat het de Arabische taal niet beheerst, dat de kinderen met Marokko geen enkele binding hebben en het voor hen zeer traumatisch is, moesten zij gedwongen terug dienen te keren, dat dit alles maakt dat voor de kinderen en inzonderheid voor het oudste kind, een terugkeer naar Marokko bijzonder moeilijk, zo niet onmogelijk, is. Zij stellen verder dat het hoger belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing

ten onrechte niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid, dat uit de redenering van de verwerende partij volgt dat zij aanneemt dat er wel degelijk sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen doch zich verder aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn, dat deze redenering onzorgvuldig is en indruist tegen alle redelijkheid, dat men moeilijk kan aannemen dat een overheid die de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag integreerde in de Grondwet het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat het de ouders zijn die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade, met name door zich niet te voegen naar de Belgische vreemdelingenwetgeving, dat er bijgevolg in de eerste bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind, wat indruist tegen artikel 22bis van de Grondwet. De verzoekende partijen betogen dat de overweging van de verwerende partij, met name dat de kinderen alhier naar school gaan niet aanvaard kan worden als buitengewone omstandigheid daar zij niet aantonen dat een scholing niet elders kan verkregen worden, ter zake niet dienend is, dat buitengewone omstandigheden beoordeeld moeten worden zoals zij zich voordoen, dat of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, zonder verder grondig onderzoek, niet beoordeeld kan worden zodat met deze speculaties geen rekening kan gehouden worden en het onzorgvuldig is van de verwerende partij om hierop haar beslissing te stoeien. Zij menen bovendien dat de eerste bestreden beslissing onredelijk is omdat het leed dat de kinderen erdoor kan aangedaan worden, niet in verhouding staat tot het voordeel dat de staat kan hebben bij de strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, te meer daar de verwerende partij bij het ontvankelijk verklaren van de aanvraag, nog alle mogelijkheden behoudt bij de beoordeling van de zaak ten gronde.

3.1.9. Waar de verzoekende partijen vooreerst stellen dat rekening dient gehouden te worden met het hoger belang van hun kinderen conform artikel 22bis van de Grondwet en dat elke beslissing betreffende een minderjarige uitdrukkelijk moet motiveren aangaande het belang van het kind, blijkt dat dit *in casu* ook is gebeurd. De verwerende partij motiveerde immers in de eerste bestreden beslissing als volgt:

“Betrokkenen volharden echter in hun mening dat een terugkeer zou betekenen dat de verplichting voor de minderjarige kinderen om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen. Doch ook dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Wat betreft de verschillende taal en ze in Marokko niet zouden kunnen aansluiten op school.

Kan niet aanvaard worden als een buitengewone omstandigheid. Hoewel S.R. (...) niet in Marokko is geboren, hebben ze wel via hun ouders een band met Marokko. Verzoekers hebben immers de Marokkaanse nationaliteit en zijn in Marokko geboren. Er mag dan ook van worden uitgegaan dat verzoekers hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is.

Bovendien dient er op gewezen te worden dat de verplichte scholing van S.R. (...) steeds plaats vond in illegaal verblijf, S.I. (...) is nog niet schoolplichtig. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van het kind hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.”

Uit voormelde motieven blijkt duidelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het feit dat de kinderen ofwel niet in België geboren zijn ofwel niet langdurig in Marokko hebben gewoond, alsook met de stelling in de aanvraag dat het oudste kind in België schoolloopt en de Arabische taal niet beheerst, dat de kinderen geen enkele binding hebben met Marokko en het voor hen traumatisch zou zijn gedwongen terug te keren. Echter werden deze elementen niet weerhouden daar niet aangetoond is dat een scholing niet kan verkregen worden in het herkomstland en de kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko en er dan ook van uitgegaan mag worden dat zij hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht alsook dat de scholing van S.R. steeds heeft plaatsgevonden in illegaal verblijf.

3.1.10. De verzoekende partijen citeren verder de artikelen 3, 6, 12 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, doch voeren hiervan in dit onderdeel niet de schending aan maar stellen dat die waarborgen werden verankerd in artikel 22bis van de Grondwet, waarvan ze wel de schending aanvoeren. Verder in het verzoekschrift voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag.

Uit het advies van de afdeling wetgeving bij de Raad van State bij het wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen te New York op 20 november 1989 blijkt dat *“in het Verdrag inzake de rechten van het kind (...) verschillende soorten van*

bepalingen (staan)". De afdeling wetgeving van de Raad van State maakt namelijk een onderscheid tussen bepalingen die beantwoorden aan de algemeen aanvaarde criteria om te bepalen dat de internationale verdragen 'self executing' zijn en die als zodanig rechtstreekse gevolgen hebben in de interne rechtsorde van de ondertekenende staten, bepalingen die rechten vaststellen waarvan het principe door het verdrag wordt erkend en waarvan de uitvoering een positief optreden van de wetgever vereist en bepalingen die rechten vaststellen die behoren tot de categorie van economische, sociale en culturele rechten en die aan de staten een grote beoordelingsvrijheid laten wat de geleidelijke uitvoering ervan betreft (Wetsontwerp houdende goedkeuring van het Verdrag inzake de Rechten van het Kind, Advies van de Raad van State, *Parl. St. Kamer* 1990-91, nr. 1568/1, 24 - 25).

Zonder echter directe werking van alle bepalingen uit het Kinderrechtenverdrag in de Belgische rechtsorde zonder meer te ontkennen kan worden aangenomen dat de ingeroepen bepalingen, met name de artikelen 3, 6 en 28 van het Kinderrechtenverdrag, geen directe werking hebben in de Belgische rechtsorde zodat deze bepalingen in rechte niet dienstig kunnen worden opgeworpen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 12 februari 1996, nr. 58.122).

Wat betreft artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dat bepaalt dat het kind moet gehoord worden in iedere bestuurlijke en gerechtelijke procedure die het kind betreft, hetzij rechtstreeks, hetzij door tussenkomst van een vertegenwoordiger, is thans niet betwist dat de kinderen door hun ouders zijn vertegenwoordigd, zowel bij het indienen van de aanvraag als in de procedure voor de Raad en dat de verzoekende partijen op nuttige en dienstige wijze in de gelegenheid zijn gesteld bij het indienen van de aanvraag en dus voordat de bestreden beslissingen zijn genomen om voor de belangen van hun kinderen te kunnen opkomen. De Raad is van oordeel dat het bepaalde in artikel 12 van het Kinderrechtenverdrag dan ook werd gerespecteerd.

Wat betreft artikel 22*bis* van de Grondwet, heeft de Raad *supra* reeds vastgesteld dat de gemachtigde *in concreto* is ingegaan op het hoger belang van de kinderen van de verzoekende partijen.

De Raad van State heeft ook reeds van artikel 22*bis* van de Grondwet gesteld dat de bepaling onder meer stelt dat het belang van het kind de eerste overweging is bij elke beslissing die het kind aangaat maar dit een algemene bepaling is die op zichzelf niet volstaat om toepasbaar te zijn. Er wordt immers uitdrukkelijk in bepaald dat de wet, het decreet of een in artikel 134 bedoelde regel deze rechten van het kind waarborgen (RvS 29 mei 2013, nr. 223. 630). De verzoekende partijen kunnen zich bijgevolg niet rechtstreeks op deze bepaling beroepen. De Raad wijst er daarnaast op dat tijdens de parlementaire voorbereiding die tot de grondwetswijziging van 22 december 2008 met onder meer de toevoeging van artikel 22*bis*, vierde en vijfde lid van de Grondwet heeft geleid, in de Kamer is voorgehouden dat deze nieuwe bepaling geen directe werking heeft maar een symbolisch signaal geeft wat de plaats betreft die de kinderen en hun rechten krijgen binnen de Belgische samenleving (*Parl. St., Kamer*, 2007-08, nr. 52-0175/001, 6 en nr. 52-0175/005, 13 en 31-32). Ook uit de parlementaire voorbereiding in de Senaat blijkt dat ervoor werd gekozen om de op te nemen rechten "*geen louter symbolische waarde te geven, zonder ze daarom rechtstreekse werking toe te kennen*", waarbij werd aangehaald dat de voorgestelde grondwetswijziging op de in artikel 23 van de Grondwet gehanteerde formule is geënt en dat de wetgever deze rechten moet invullen (*Parl. St., Senaat*, 2007-08, nr. 3-265/3, 5).

De Raad herhaalt dat betreffende het hoger belang van de kinderen in de eerste bestreden beslissing werd gemotiveerd zoals blijkt uit de motieven weergegeven in punt 3.1.9.

3.1.11. De verzoekende partijen menen dat ten onrechte het hoger belang van de kinderen niet aanzien wordt als een buitengewone omstandigheid. Met het louter aangeven dat zij menen dat de omstandigheden wel dienen aanzien te worden als uitzonderlijk om de aanvraag in België in te dienen, weerleggen, noch ontkrachten de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing. Evenmin tonen zij hiermee aan dat door het nemen van de eerste bestreden beslissing de belangen van hun kinderen worden geschaad.

3.1.12. Waar de verzoekende partijen stellen dat het niet aan hen was om bij hun aanvraag op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan te tonen op welke wijze de gemachtigde het hoger belang van de kinderen niet zou respecteren aangezien zij niet kunnen vooruitlopen op de beslissing die door de gemachtigde genomen zal worden en dat de gemachtigde aldus de positieve verplichting heeft om rekening te houden met het hoger belang van het kind telkens beslissingen worden genomen die kinderen aanbelangen, gaan zij er volledig aan voorbij dat het bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet aan hen toekomt

om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hen verhinderen hun verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland in te dienen, dat uit hun uiteenzetting duidelijk dient te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verwerende partij diende aldus enkel na te gaan of de in de aanvraag aangehaalde elementen een buitengewone omstandigheid uitmaakten in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in die zin dat de verzoekende partijen verhinderd zouden zijn om hun aanvraag in te dienen via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor hun verblijfplaats of de plaats van openthoud in het buitenland. De verzoekende partijen kunnen aldus niet dienstig betogen dat er in de ontvankelijkheidsfase een positieve verplichting om rekening te houden met het hoger belang van het kind bij de verwerende partij ligt. Zij tonen immers geenszins aan dat de verwerende partij gehouden was om een ruimer onderzoek te doen dan dat van de elementen die door de verzoekende partijen in hun aanvraag werden aangehaald. Evenmin tonen zij aan dat de verwerende partij heeft nagelaten om de elementen omtrent het hoger belang van het kind die in de aanvraag werden aangehaald te beoordelen en hieromtrent te motiveren.

In dezelfde zin kan aldus gesteld worden dat, waar de verzoekende partijen menen dat de verwerende partij zonder verder grondig onderzoek niet kan beoordelen of de kinderen eventueel elders onderwijs kunnen volgen, de verzoekende partijen eraan voorbij gaan dat zij buitengewone omstandigheden dienen aan te tonen die hen verhinderen om een aanvraag om machtiging in het buitenland in te dienen. Daar de verzoekende partijen zich in hun aanvraag beperken tot de loutere stelling dat de verplichting voor de minderjarige kinderen om een schooljaar te onderbreken om dit in een vreemd land, in een verschillende taal en in een ander schoolstelsel opnieuw op te nemen een omstandigheid uitmaakt die het voor een kind en zijn ouders bijzonder moeilijk maakt terug te keren naar het herkomstland om aldaar de aanvraag te doen, is het niet foutief, kennelijk onredelijk of onzorgvuldig van de verwerende partij om te stellen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het herkomstland kan verkregen worden, waarbij eveneens gemotiveerd wordt dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko en er mag vanuit gegaan worden dat de verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht, zodoende dat zij kan motiveren dat de stelling dat een terugkeer een onderbreking van een schooljaar van de minderjarige kinderen zou betekenen, niet aanzien kan worden als een buitengewone omstandigheid. In die zin kunnen de verzoekende partijen dan ook niet dienstig betogen dat de verwerende partij met “deze speculaties” geen rekening kan houden en dat het onzorgvuldig is om hierop haar beslissing te stoelen. Zoals reeds herhaaldelijk gesteld, kwam het immers aan hen toe om buitengewone omstandigheden aannemelijk te maken en kan het de verwerende partij niet ten kwade worden geduid dat zij nalieten om dit te doen.

3.1.13. De verzoekende partijen menen dat de gemachtigde wel aanneemt dat er sprake is van belangenschade in hoofde van de kinderen doch zich verder van aan alle verantwoordelijkheid hiervoor onttrekt door te stellen dat de ouders verantwoordelijk zijn en dat men moeilijk kan aannemen dat een overheid die de bepalingen van het Kinderrechtenverdrag integreerde in de Grondwet het hoger belang van het kind kan opzij schuiven enkel en alleen door te stellen dat het de ouders zijn, die verantwoordelijk zijn voor deze belangenschade. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen de motieven van de eerste bestreden beslissing onvolledig lezen waar zij voorhouden dat het hoger belang van de kinderen opzij wordt geschoven om de enkele reden dat het de ouders zijn die verantwoordelijk zijn voor de belangenschade. Zij gaan immers voorbij aan de motieven die erop wijzen dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van de kinderen tevens geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is alsook dat de kinderen via hun ouders een band hebben met Marokko en dat er dan ook mag van uitgegaan worden dat de verzoekende partijen hun kinderen tot op zekere hoogte de Marokkaanse taal en cultuur hebben bijgebracht. Uit een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing kan worden afgeleid dat de gemachtigde wel degelijk concreet heeft gemotiveerd waarom het schoollopen in België en de beweerde onmogelijkheid om in Marokko school te lopen, niet kan worden aanvaard als een buitengewone omstandigheid in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Bovendien valt niet in te zien waarom het, in de gegeven omstandigheden van de zaak, onredelijk zou zijn om vast te stellen dat de verzoekende partijen zelf de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in een illegaal verblijf. Zoals de gemachtigde terecht opmerkt, heeft de tweede verzoekende partij immers reeds bevelen om het grondgebied te verlaten betekend gekregen. De plicht die op de overheid rust om de belangen van het kind in rekening te nemen, belet niet dat deze overheid tevens op goede gronden kan vaststellen dat de ouders zelf de belangen van hun kinderen niet hebben gevrijwaard. Aldus maken de verzoekende partijen niet aannemelijk dat de in de eerste bestreden beslissing gemaakte redenering zeer onzorgvuldig is en indruist tegen alle redelijkheid.

3.1.14. De verzoekende partijen ontwikkelen verder kritiek op de in het licht van artikel 8 van het EVRM ontwikkelde motieven van de eerste bestreden beslissing omtrent hun gezins- en privéleven.

3.1.15. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken.

Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren maar gaat hij na of het bestuur niet op kennelijk onredelijke wijze of in strijd met de voorhanden zijnde feitelijke gegeven van de zaak tot de bestreden beslissing is gekomen (RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

3.1.16. In het licht van een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kwam het de verzoekende partijen toe een beschermingswaardig gezins- of privéleven aannemelijk te maken. Het waarborgen van een recht op respect voor het gezins- of privéleven, veronderstelt het bestaan van een gezins- of privéleven dat beschermingswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit gezins- of privéleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing.

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip "familie- en gezinsleven" noch het begrip "privéleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde nauwe persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip "privéleven" wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven is ook een feitenkwestie.

3.1.17. In de bestreden beslissing wordt in het licht van artikel 8 van het EVRM over het familie- en gezinsleven van de verzoekende partijen enerzijds en over hun privéleven anderzijds gemotiveerd als volgt:

“Betrokkenen halen verder aan dat de verplichting om terug te keren naar Marokko een schending zou inhouden van artikel 8 EVRM aangezien zowel hun gezinsleven als hun privéleven in België zou gelegen zijn. Hieromtrent merken wij op dat er inderdaad een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé-en gezinsleven (m.n. de zogenaamde hechte banden) en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst. De verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst impliceert enkel een eventuele tijdelijke scheiding, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. We merken op dat betrokkenen geen verwantschap met andere familieleden niet aantoonen. Ook voor wat betreft hun netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, betrokkenen staven dit met een bewijs van bekendheid “Bond Zonder Naam”, een attest ACW dat mevrouw S.B. (...) sinds 13/10/2014 is ingeschreven bij de Vrouwenwerking van het Adviescentrum Migratie toch dit is onvoldoende om aan te tonen dat hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van art. 8 EVRM zou kunnen betekenen. Wij merken tevens nog op dat de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering. Zij heeft enkel tot gevolg dat betrokkene tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik zij voldoet aan de in de vreemdelingenwet bepaalde vereisten. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezins-en privéleven van betrokkene niet in die mate dat er sprake zou zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228; EHRM 26 juni 2014, nr. 71398/12, M.E. v. Zweden, par. 100). Volledigheidshalve merken wij nog op dat in zijn arrest dd. 27.05.2009 de Raad voor Vreemdelingbetwistingen het volgende stelt: “De Raad wijst er verder op dat artikel 8 van het EVRM niet als een vrijgeleide kan beschouwd worden dat verzoeker zou toelaten de bepalingen van de vreemdelingenwet naast zich neer te leggen.” Overeenkomstig de vaste rechtspraak van de Raad van State dient bovendien te worden benadrukt dat een tijdelijke scheiding om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving niet kan beschouwd worden als een schending van artikel 8 van het EVRM (RvS 22 februari 1993, nr. 42.039; RvS 20 juli 1994, nr. 48.653; RvS 13 december 2005, nr. 152.639).”

3.1.18. De verzoekende partijen betogen dat het klopt dat er een afweging dient gemaakt te worden tussen iemands privé- en gezinsleven en de verplichting om de aanvraag in te dienen bij de bevoegde diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst, met name de strikte naleving van de immigratiewetgeving, dat deze afweging door de gemachtigde van de minister niet werd gemaakt, dat hij dan ook niet heeft gemotiveerd, minstens onvoldoende, waarom *in casu* de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten, met name de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen.

Betreffende het gezinsleven, blijkt uit de motieven van de eerste bestreden beslissing duidelijk dat de bestreden beslissing genomen werd ten aanzien van alle familieleden. Ook uit de bevelen om het grondgebied te verlaten, genomen op dezelfde dag als de eerste bestreden beslissing, blijkt dat alle gezinsleden het grondgebied dienen te verlaten. De eerste bestreden beslissing heeft aldus geen gevolg voor het gezinsleven daar de gezinsleden door de bestreden beslissingen niet gescheiden worden. De verzoekende partijen maken dan ook geenszins aannemelijk dat een afweging diende te gebeuren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Met hun betoog gaan de verzoekende partijen er voorts aan voorbij dat de verwerende partij oog heeft gehad voor hun familieleven en hun privéleven in België, doch geen schending van artikel 8 van het EVRM heeft weerhouden.

Betreffende het familieleven van de verzoekende partijen, wordt in de eerste bestreden beslissing verduidelijkt dat de verzoekende partijen geen verwantschap met andere familieleden aantonen. De verzoekende partijen betwisten deze vaststellingen niet. Ook hier maken de verzoekende partijen aldus niet aannemelijk dat een afweging diende te gebeuren in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Betreffende het aangevoerde privéleven van de verzoekende partijen wordt verduidelijkt dat de verplichting om de aanvraag in te dienen in het herkomstland enkel een eventuele tijdelijke scheiding impliceert, wat geen ernstig of moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt, dat voor wat betreft het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen, de stavingstukken onvoldoende zijn om aan te tonen dat hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou kunnen betekenen, dat de verplichting om een aanvraag in te dienen in het herkomstland niet noodzakelijk leidt tot een definitieve verwijdering, dat zij enkel tot gevolg heeft dat de verzoekende partijen tijdelijk het land dienen te verlaten met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, dat een tijdelijke scheiding

met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen het gezins- en privéleven niet in de mate stoort dat er sprake zou zijn van artikel 8 van het EVRM.

Aldus blijkt dat de verwerende partij wel degelijk een belangenafweging heeft gemaakt en heeft gemotiveerd waarom artikel 8 van het EVRM het indienen van een verblijfsaanvraag in het buitenland niet in de weg staat. In de ontvankelijkheidsfase van een verblijfsprocedure op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet is de vereiste belangenafweging in het kader van artikel 8 van het EVRM immers beperkt tot het onderzoek of een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een aanvraag om verblijfsmachtiging in te dienen in een concreet geval een schending van voormeld verdragsartikel oplevert. Echter, *in casu* maken de verzoekende partijen dit geenszins aannemelijk.

In de mate dat de verzoekende partijen voorhouden dat er onvoldoende werd gemotiveerd waarom *in casu* de uitzonderingssituatie niet werd toegelaten, met name de mogelijkheid om de verblijfsaanvraag in België in te dienen, laten zij na toe te lichten omtrent welke aspecten van hun gezins- of privéleven de verwerende partij ten onrechte niet of onvoldoende heeft gemotiveerd noch maken zij aannemelijk dat voornoemde motieven foutief, onzorgvuldig, kennelijk onredelijk of in strijd met artikel 8 van het EVRM zijn.

3.1.19. Waar de verzoekende partijen betogen dat het hier gaat over een kerngezin, bestaande uit ouders en twee kinderen, dat het dan ook onredelijk is van de gemachtigde om te stellen dat zij niet aantonen dat er sprake is van dergelijke nauwe banden dat zij onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM zouden vallen, merkt de Raad op dat geenszins uit de motieven van de eerste bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij het bestaan van een beschermingswaardig familie- en gezinsleven tussen de verzoekende partijen en hun kinderen betwist. Verder kan worden vastgesteld dat ten aanzien van alle leden van het gezin een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven zodat de gezinskern behouden blijft. Een schending van artikel 8 van het EVRM blijkt in die zin niet.

De verzoekende partijen stellen dat de gemachtigde motiveert dat de verwijdering van het grondgebied om de aanvraag voor een verblijfsvergunning in te dienen in het land van herkomst slechts tijdelijk zal zijn zonder echter enige richtlijn te kunnen geven over de duur van deze tijdelijkheid, dat de eerste bestreden beslissing op dit punt onvolledig en onzorgvuldig voorbereid is, dat zeker nu de duur van de nodige afwezigheid onzeker blijft en het bovendien niet geweten is of deze zich zal beperken tot de duur van een schoolvakantie, het voor de verzoekende partijen niet mogelijk is om het oudste kind mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om het kind in België achter te laten, teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren. De Raad wijst in dit verband vooreerst naar hetgeen uiteengezet werd in punten 3.1.7, 3.1.12 en 3.1.13. en waaruit blijkt dat de verzoekende partijen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden, dat de scholing van het kind geen gespecialiseerd onderwijs behoeft, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. In die zin maken de verzoekende partijen dan ook niet aannemelijk dat het voor hen niet mogelijk is om het oudste kind mee te nemen naar Marokko, zodat zij verplicht zullen zijn om het kind in België achter te laten, teneinde de schoolloopbaan niet te schaden wegens een afwezigheid waarvan niet eens geweten is hoelang ze zal duren. De verzoekende partijen laten verder na concreet aannemelijk te maken dat en waarom de eerste bestreden beslissing onvolledig en onzorgvuldig is voorbereid nu er geen duidelijkheid bestaat omtrent de termijn waarbinnen een eventuele aanvraag om machtiging tot verblijf die in het buitenland wordt ingediend zal worden behandeld. De Raad wijst erop dat niet van de verwerende partij kan worden verwacht dat zij zich op voorhand reeds uitspreekt over de concrete behandelingsduur van een verblijfsaanvraag. Deze is afhankelijk van allerlei factoren die niet steeds op voorhand kunnen worden ingeschat. De verzoekende partijen tonen op geen enkele wijze aan dat de verwerende partij vanuit het buitenland ingediende aanvragen om te worden gemachtigd tot een verblijf niet binnen een redelijk tijdspanne zou behandelen en tonen niet aan dat een door hen ingeroepen buitengewone omstandigheid ten onrechte niet als dusdanig is aanvaard.

3.1.20. De verzoekende partijen betogen nog dat zij hebben aangehaald dat zij in België hun professionele leven kunnen uitbouwen, dat de eerste verzoekende partij kan tewerkgesteld worden als elektricien en dat de tweede verzoekende partij een attest heeft meegedeeld waaruit volgt dat ze kan tewerkgesteld worden in een schoonmaakbedrijf, dat daarbij volgt uit de eerste bestreden beslissing dat de tweede verzoekende partij reeds heeft gewerkt en dat hieruit des te meer volgt dat het zwaartepunt van de belangen van het gezins- en privéleven of professioneel leven van de verzoekende partijen in België ligt, dat het professioneel aspect door de verwerende partij niet mee in overweging wordt

genomen, zodat de eerste bestreden beslissing minstens onzorgvuldig werd voorbereid wat dit aspect betreft.

De Raad stelt vast dat in de belangenafweging betreffende het privéleven in het licht van artikel 8 van het EVRM het professionele leven van de verzoekende partij wel degelijk in overweging werd genomen waarbij er op gewezen werd dat het netwerk van de verzoekende partijen van hun persoonlijke, sociale en economische belangen, onvoldoende is om aan te tonen dat het hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Door, onder verwijzing naar het feit dat de tweede verzoekende partij blijkens de eerste bestreden beslissing reeds gewerkt heeft, louter te stellen dat het zwaartepunt van de belangen van het gezins- en privéleven of professioneel leven van de verzoekende partijen in België ligt, weerleggen de verzoekende partijen deze motieven niet, te meer daar uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de tewerkstelling van de tweede verzoekende partij waarnaar verwezen wordt in die beslissing een tewerkstelling betreft waarbij de sociale wetgeving werd overtreden. Ook door louter te stellen dat zij erop hadden gewezen dat zij in België hun professionele leven kunnen uitbouwen, tonen zij niet aan dat de verwerende partij op foutieve of kennelijk onredelijke wijze heeft vastgesteld dat het netwerk van de verzoekende partijen van hun persoonlijke, sociale en economische belangen, onvoldoende is om aan te tonen dat het hun belangen van die orde zouden zijn dat een tijdelijke terugkeer een schending van artikel 8 van het EVRM zou uitmaken. Bovendien wordt hieromtrent in de eerste bestreden beslissing eveneens gemotiveerd *“Betrokkenen verklaren ook tewerkgesteld te kunnen worden. Mevrouw legt een werkbefoorte voor van F&B Star Cleaning. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”* De verzoekende partijen slagen er evenmin in voormelde motieven te weerleggen of te ontcrachten.

3.1.21. De Raad wijst er verder nog op dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het gezins- en privéleven niet absoluut is. Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Het EVRM waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

Niettemin, in bepaalde gevallen kunnen binnenkomst-, verblijfs- en verwijderingsmaatregelen aanleiding geven tot een schending van het recht op eerbiediging van het gezinsleven, zoals gewaarborgd onder artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat aan de verzoekende partijen enig bestaand verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wordt ontnomen. De eerste bestreden beslissing betreft geen weigering van een voortgezet verblijf. Volgens de rechtspraak van het EHRM dient aldus te worden onderzocht of er een positieve verplichting bestaat voor de staat om het recht op een familie- en gezinsleven te waarborgen.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissingen geen absoluut verbod inhouden voor de verzoekende partijen om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst en/of verblijf in het Rijk te worden toegelaten. De bestreden beslissingen hebben bijgevolg slechts een tijdelijke verwijdering van het grondgebied tot gevolg met de mogelijkheid terug te keren op het ogenblik dat zij voldoen aan de in de Vreemdelingenwet bepaalde vereisten, met andere woorden nadat zij zich in het bezit hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk. Een tijdelijke

scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen verstoort het familie- en gezinsleven en het privéleven van de verzoekende partijen niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, Gul/Zwitserland, 22 EHRR 228), minstens tonen de verzoekende partijen dit niet aan.

De verzoekende partijen tonen niet aan dat de eerste bestreden beslissing een wanverhouding veroorzaakt heeft tussen hun belangen en de belangen van de Belgische staat. Een disproportionele belangenafweging wordt niet aangetoond.

3.1.22. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt aldus niet aannemelijk gemaakt.

3.1.23. Waar de verzoekende partijen een onredelijkheid aanvoeren omdat het leed dat de kinderen door de bestreden beslissing kan aangedaan worden niet in verhouding staat tot het voordeel van de staat bij een strikte toepassing van de Vreemdelingenwet, volgt de Raad niet. Zelfs al behoudt de gemachtigde nog alle mogelijkheden bij een beoordeling ten gronde, zoals de verzoekende partijen aanstippen, houdt dit niet in dat hij moet afwijken van een strikte toepassing van de uitzondering op de regel van het indienen van de aanvraag bij de bevoegde diplomatieke of consulaire dienst in het buitenland. Zoals eerder gesteld steunt het ontvankelijkheidsonderzoek op eigen criteria waaraan op zich reeds moet worden voldaan alvorens over te gaan naar het onderzoek ten gronde. Gelet op de aangevoerde buitengewone omstandigheden, gelet op de motieven hieromtrent die door de verzoekende partijen niet worden weerlegd, noch ontkracht, en gelet op het feit dat de verzoekende partijen geenszins verduidelijken waaruit het leed voor kinderen zou bestaan, tonen de verzoekende partijen niet aan dat de kinderen disproportioneel lijden onder de bestreden beslissingen.

3.1.24. De verzoekende partijen betogen nog dat zij hebben aangehaald dat zij in België hun professionele leven kunnen uitbouwen, dat de eerste verzoekende partij kan tewerkgesteld worden als elektricien en dat de tweede verzoekende partij een attest heeft meegedeeld waaruit blijkt dat ze kan tewerkgesteld worden in een schoonmaakbedrijf, dat daarbij volgt uit de eerste bestreden beslissing dat de tweede verzoekende partij reeds heeft gewerkt, dat hieruit des te meer volgt dat het zwaartepunt van de belangen van het gezins- en privéleven of professioneel leven van de verzoekende partijen in België ligt, dat het professioneel aspect door de verwerende partij niet mee in overweging wordt genomen, zodat de eerste bestreden beslissing minstens onzorgvuldig werd voorbereid wat dit aspect betreft.

In zoverre dit betoog gericht is tegen de motieven in het licht van artikel 8 van het EVRM kan verwezen worden naar de uiteenzetting hieromtrent in punt 3.1.20.

In zoverre de verzoekende partijen zouden menen dat het professioneel aspect en de stelling dat zij in België hun professionele leven kunnen uitbouwen niet werden onderzocht en afgewogen in het licht van het al dan niet aanwezig zijn van buitengewone omstandigheden, kunnen zij niet gevolgd worden. Immers wordt in de eerste bestreden beslissing uitdrukkelijk gemotiveerd wat volgt:

“Betrokkenen verklaren ook tewerkgesteld te kunnen worden. Mevrouw legt een werkbepoel voor van F&B Star Cleaning. Doch dit element kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar betrokkene niet aantoonde waarom een tijdelijke terugkeer naar haar land van herkomst hier iets aan zou veranderen. Indien betrokkene alhier tewerkgesteld wil worden dan dient zij hiertoe nodige vergunningen via de geijkte weg aan te vragen.”

De verzoekende partijen tonen met hun betoog geenszins aan dat voormelde motieven foutief, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zouden zijn.

3.1.25. De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen met hun betoog dat er *in casu* voldoende buitengewone omstandigheden te weerhouden zijn, laten blijken dat ze het oneens zijn met de motieven van de eerste bestreden beslissing maar merkt op dat zij geenszins aantonen dat de eerste bestreden beslissing foutief of kennelijk onredelijk is noch dat die steunt op onzorgvuldige feitenvinding. De verzoekende partijen slagen er evenmin in concreet toe te lichten omtrent welke ingeroepen buitengewone omstandigheden uit hun aanvraag in de beslissing niet of onvoldoende zou zijn gemotiveerd.

Concluderend kan dan ook worden gesteld dat niet is aannemelijk gemaakt dat de verwerende partij in strijd met artikel 9bis van de Vreemdelingenwet of de stukken van het dossier, dan wel op kennelijk onredelijke wijze zou hebben geoordeeld dat de aanvraag onontvankelijk is omdat de aangehaalde

elementen geen buitengewone omstandigheid vormen waarom de verzoekende partijen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. De verzoekende partijen maken met hun betoog ook niet aannemelijk dat de gemachtigde bepaalde elementen niet of niet voldoende zou hebben onderzocht.

De verzoekende partijen slagen er niet in een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel of van de materiële motiveringsplicht aannemelijk te maken.

3.1.26. Het enig middel gericht tegen de eerste bestreden beslissing is, in de mate het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2. Betreffende de tweede en de derde bestreden beslissing

De verzoekende partijen betogen dat zolang zij niet alle rechtsmiddelen uitgeput hebben de bestreden bevelen op zijn minst voorbarig en onredelijk zijn te noemen.

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

De Raad stelt vast dat de verzoekende partijen nalaten om een voldoende duidelijke omschrijving naar voor te brengen van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop deze rechtsregel door de bestreden bevelen wordt geschonden. De kritiek dat de bevelen voorbarig en onredelijk zijn zolang alle rechtsmiddelen niet uitgeput zijn, kan op geen enkele wijze worden verbonden met enige concrete rechtsregel die de intrinsieke wettigheid van de bestreden bevelen om het grondgebied te verlaten betreft.

De Raad wijst er bovendien op dat de verzoekende partijen op geen enkele wijze verduidelijken welke rechtsmiddelen zij precies bedoelen, waar zij het hebben over het uitputten van alle rechtsmiddelen. Tegen welke beslissing deze of gene rechtsmiddelen worden of zouden worden aangewend, wordt evenmin aangegeven. In zoverre zij doelen op de beroepsprocedure tegen de eerste bestreden beslissing, blijkt niet dat de verzoekende partijen nog enig belang hebben bij hun betoog nu in onderhavig arrest uitspraak wordt gedaan betreffende de beroepsprocedure.

Geheel ten overvloede kan nog worden opgemerkt dat er geen schorsend beroep openstaat tegen de eerste bestreden beslissing, dat niet is voorzien in artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet, zodat er zich niets verzet tegen het reeds afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten bij het nemen van de eerste bestreden beslissing (zie *mutatis mutandis* RvS 11 mei 2017, nr. 238.170).

De kritiek van de verzoekende partijen is dan ook dermate vaag dat deze kritiek geen ontvankelijk middel uitmaakt.

4. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de eerste bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

Het beroep tot nietigverklaring is voor het overige onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

N. VERMANDER